

на всѣка стѣпка, на всѣко мѣсто, кого дѣ срѣщне и прѣдъ най-сетния сиракъ.

Прѣди двѣ години мѣсець Юний, — врѣме работно, жетварско, тежко за българския селенинъ и селенка, когато тѣ напрѣгатъ и послѣдната си силица, за да събератъ плода отъ годишния си трудъ, — Книгинята излиза на расходка при Искѣра кждѣ Курилово. По пѣтя тя вижда жетварки, утрудени, измѣчени отъ пекъ, умора и задухъ. „При туй зрѣлище“, — разказваше единъ отъ тѣзи, които я съпровождали, — „веселото настроение на книгинята изведнажъ ѝ отетжни мѣсто на една потаена скѣрбъ и замисленность, свойственна ней въ минутитѣ, когато тѣжеше нѣщо на доброто ѝ сърдце. Намѣсто да прѣкара нѣколко часа приятни и безгрижни, душата ѝ се обзе отъ съчувствие и състрадание къмъ тѣзи които виждаше да се мѣчатъ подъ горѣщитѣ слънчеви лъчи. На нѣколко мѣста тя спира файтона, слиза при жетваритѣ, рѣжува се съ тѣхъ, распитува ги за поминѣка имъ, а тѣ, зарадвани и ободрѣни отъ книгининото внимание, испращатъ я радостно до каллската, цѣлватъ ѝ рѣцѣтѣ, които тя въ подобни случаи, празни не подаваше, и дълго — дълго тичатъ слѣдъ нея съ благословии на уста... Въ една нива Книгината съзрѣ люлка, окачена на триножникъ, съ абичка надъ люлката. Тукъ плачеше едно пеленаче. Щомъ зачу гласеца му, тя заповѣда да спрѣтъ, слѣзе отъ файтона, и право при люлката. Дѣтенцето: сополиво, нечисто като всѣко селско дѣте, въ мигъ се озова въ рѣцѣтѣ на Книгинята. Тя взе да го бави, да го залѣгва. Дотърча майка му. Нейно Ц. Височество не го остави, до като съ милувкитѣ си не го успокои. Сетнѣ тя го сложи въ люлчицата, тури въ нея два наполеона и замина. Бѣдната майка, — гледахме това, — дълго врѣме зяпа ту кждѣ файтона, ту на златото, което свари да земе... Стигнахме на Курилово за три часа — таквозъ маяние бѣше изъ пѣтя!“